

[Kai Moltke.]

hovedpunkter: at fordyre produktionen og vanskeliggøre forholdene for arbejderne ved at lægge hele hovedvægten i afgiftsbuketten på transport og transportmidler, på statsbaner og postvæsen og så foretage nogle imaginære nedskæringer, som er folketingets ganske ubekendt, på det løbende budget.

Nu har det været en indvending fra regeringens side, at alt dette ikke er noget, vi selv har kunnet være herre over, en del af onderne kommer da udefra. Ja, jeg gjorde allerede ved første behandling af finanslovsforslaget opmærksom på, at vi står i en ganske abnorm international finanssituation, hvor den anden verdenskrigs sejrherre, Tyskland, i øjeblikket optræder som det finansielt og økonomisk ledende land i Europa.

Man taler om, at der også er diskonto-forhøjelser andre steder. Ja, det er der i England, det er der i Frankrig, det er der kommet selv i De Forenede Stater, og hvorfor? Fordi vi har denne mekanisme med Tysklands vældige rationalisering, med et stigende eksportoverskud, med et overdådig overskud på valutabalancen. Vi er tålmodige mennesker her i dette land. I sin tid skrev man af barmhjertighed under på, at Tyskland, som udplyndrede samtlige andre vesteuropæiske stater, skulle have lov til at vente med at afvikle sin krigsgæld og sine tilgodehavender til de lande, som led tabene. Det samme Tyskland har vist sin konstruktive evne til europæisk samarbejde ved i dag at kæmpe for at blive den førende finanspolitiske pengemæssige dirigent for det, som man kalder det forenede Europa. Var det ikke her på tide, at man tog disse problemer op, for der findes dog en naturlig udvej til at regulere disse ujævne valutastillinger, denne vaklen i den europæiske økonomi?

Nu er man jo efterhånden vant til lidt af hvert; det, der stod på ugeplanen for i dag, bortset fra tredjebehandlingerne, er strøget af tingets dagsorden, deriblandt den udenrigspolitiske debat. Jeg har altid haft den opfattelse, at der mellem en økonomisk situation som den nuværende og den internationale politik findes en sammenhæng, som regeringen i høj grad selv har trukket frem, selv været med til at bruge, og jeg kunne tænke mig her at rejse spørgsmålet:

hvilken pengepolitisk retningslinje agter regeringspartierne, som jo har flertallet og magten, at føre i den vestlige politik i den nuværende tid? Jeg er et almindeligt medlem af tinget, men da dette spørgsmål ikke er fremdraget fra noget af de partiers side, som har arbejdet i udvalget, og heller ikke fra anden side, skal jeg ikke undlade det, fordi jeg tror, det er her, man før eller senere bliver nødt til at fortsætte. Jeg skal oplæse det underændringsforslag, som jeg har stillet til ændringsforslag nr. 2 i betænkningen over socialdemokraternes forslag til beslutning om vigtige dele af landets udenrigspolitik. Det går ud på, at efter 1. afsnit indføres som nyt afsnit:

„at tage initiativ til inden for vestblokken at virke for, at Den tyske Forbundsrepublik yder bidrag til at sikre større økonomisk og pengemæssig stabilitet i Europa ved at påbegynde afdragsydelse på erstatning til de i sin tid krigshærgede og de af Hitlerhærene udplyndrede lande i Vesteuropa — som Forbundsrepublikken ifølge Londonprotokollen ville være forpligtet til, hvis en tysk fredstraktat var blevet realiseret;“

Vi har vore tilgodehavender på de 10-11 milliarder kr., som værnemagten tilegnede sig gennem kredit i Nationalbanken i den tid, landet var besat. Det er rørende, at man nu tilbyder os lån. Hvorfor ikke tilbyde afdrag allerede nu, hvor vi ikke har et ødelagt og hendøende Tyskland, men et Tyskland, som prøver igen at indtage herrefolkets stilling i Europa? Der er også andre tilgodehavender. Jeg står her som repræsentant for en flok, som fra oktober 1943 blev kommanderet ud til arbejde i tyske virksomheder fra 10 til 12 timer daglig, blev solgt for 1 mark daglig, og den mark tilfaldt ikke os, det var tvangsbidraget til SS. Jeg kan nævne tyske firmaer

Formanden: Jeg må anmode taleren om at holde sig til mødets dagsorden. Debatten om udenrigspolitik foregår i næste uge.

Kai Moltke: Ja, så må jeg vente med at komme med resten til næste uge, men der er nu engang en sammenhæng mellem økonomisk politik og finanspolitik og så den udenrigspolitik, som dette land fører; selv økonomiministeren kan ikke et øjeblik tale